הכל ממירין פרק ראשון תמורה יג.

שלש שדות ושתי מענות. פירש"י אותה שדה שהיה בה קבר ושדה לכאן ושדה לכאן אם דרך בני הנקעה לחרוש שדותיהן מזרח ומערב עושה בית הפרס אותה שדה שנמצרת ואותה שדה שנמערב ואם לפון ודרום מורשין עו[ז] אותה[ח] בית הפרס אותו של דרום ששם גלגלה המחריסה את עפר בית הפרס והעצמות אבל לא לאחרב רוחות שתין דרך לחרוש שתי וערב. ואומן שתי שדות גופייהו לא הוו כולהו בית הפרס אלא שיעור שתי מענות מענה לזו ומענה לזו אבל אותה שדה שהקבר בה טמאה כולה אלא ידענן באיזה מקום ממנה היה הקבר ומשום הכי עושה [ט] אלא מענה לכל צד דשמא לאחד לבי[י] לאשה היה הקבר ומשם הלך [יא] לאותה שדה חבירתה אלא מענה דזה הוא שיעור חריסת הקבר דכך שיערו חכמים דאלא מענה לאויות העצמות להתגלגל ע"י המחריסה: **תרומה שניסס תרומה.** שהרי לשניהם חלק כו [יב]: **אין תרומה שניסס תרומה.** ואפילו של ראשון דכיון דחזר השני ותרם גלי לדעתיה הראשון והוה ליה ראשון תורם אלא מדעת וכן שני: **כשיעור.** אחד מחמשים: **ואם לאו.** כגון שתרם בעין רעה תרומת השני תרומה ולרבי עקיבא בין כך ובין כך לא הוה תרומה ומתניתין נמי מתמא קאמר הלכך רבי עקיבא היא: **לרבות שונג במזיד.** ולקמן בפרק שני (דף ח.) מפרש לה בסמוך להמיר שמור והמיר לכן [כב] (כג) זו דגבי קדשים לא קדים דהוי הקדש טעות וגבי תמורה קדים: **מתני' אלא בטמא.** יא) ימיר בהמה בבהמה [יב]: **קדשי בד"ם אינן עושין תמורה.** דגבי תמורה כתיב קרבן וקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן כדמפרש בגמרא: **אמר רבי שמעון בר'.** דסבירא ליה דקדשי בד"ם איקרי קרבן הלכך לא נפקא לן דלא עבדי תמורה אלא מהכא והלא מעשר בהמה בכלל כל הקדשים היה דעבדי תמורה דכתיב (ויקרא כז) ואם המר ימיר וגו' יא) למה יצא דכתיב בדידיה דעביד תמורה אם המר [יב] ימיר וגו' מה מעשר קרבן יחיד הוא דעושה תמורה אף כל קרבן יחיד עושה תמורה יצאו קרבנות צבור דמעשר ניתא בשופפות כדאמרינן בפרק בתרא דבכורות (דף מ:) יהיה לך [יג] ולא של שותפות: **גמ' קרבן.** ואם (כל) בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנו בר'. ולא יחליפנו וגו': ר' שמעון מפרש. מה טעם אין עושין תמורה [שהרי מעשר בכלל כל בהמה היה ולמה יצא להקיש בר'. והתניא] אי קרבן דבחיב אר אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' [שומע אני] (שומעני) אף קדשי בדק הבית יהא חייב משום שחוטי חוץ ואלו לא נקדשו להקריב עצמן אלא לדמיהן: לא קשיא. הא רבי דמוקי לקמן למה יצא מעשר לדרשא אחרינא ולא למעוטי קרבנות בדק הבית אלמא סבירא ליה דקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן ולא איצטריך קרא למעוטינהו. והא ר' שמעון דסבירא ליה דלהכי יצא מעשר למעוטינהו אלמא משום דסבירא ליה דאיקרו קרבן: ולר' לא איקרו קרבן והכתיב בר'. להאי לישנא קאמר השתא מאי ר' ומאי ר' שמעון דתנו רבנן ובו'. וללישנא אחרינא דקאמר לרבנן לא איקרי קרבן קסבר ההוא סתמא דמתני' דקתני קדשי בדק הבית אין עושין תמורה היינו רבנן מדלא אינשדיך להו קרא למעוטינהו משום דסברי דלא איקרו קרבן ור' שמעון דקאמר והלא מעשר בכלל היה דמצריך למעוטינהו ממעשר אלמא משום דקסבר דאיקרו קרבן. וקאמר ולרבנן לא איקרו קרבן והכתיב בר'. דהכל במשמע שעושין תמורה ולהאי לישנא לא קא בעי מאי ר' ומאי ר' שמעון אלא פתחיל הכרייתא דקתני תנו רבנן לא יבקר בר': אמר ר' שמעון והלא מעשר

שלש שדות של שתי מענות. פירש"י אותה שדה שהיה בה קבר ושדה לכאן ושדה לכאן אם דרך בני הנקעה לחרוש שדותיהן מזרח ומערב עושה בית הפרס אותה שדה שנמצרת ואותה שדה שנמערב ואם לפון ודרום מורשין עושין בית הפרס אותו של דרום ששם גלגלה המחריסה את עפר בית הפרס והעצמות אבל לא לאחרב רוחות שתין דרך לחרוש שתי וערב. ואומן שתי שדות גופייהו לא הוו כולהו בית הפרס אלא שיעור שתי מענות מענה לזו ומענה לזו אבל אותה שדה שהקבר בה טמאה כולה אלא ידענן באיזה מקום ממנה היה הקבר ומשום הכי עושה [ט] אלא מענה לכל צד דשמא לאחד לבי[י] לאשה היה הקבר ומשם הלך [יא] לאותה שדה חבירתה אלא מענה דזה הוא שיעור חריסת הקבר דכך שיערו חכמים דאלא מענה לאויות העצמות להתגלגל ע"י המחריסה: **תרומה שניסס תרומה.** שהרי לשניהם חלק כו [יב]: **אין תרומה שניסס תרומה.** ואפילו של ראשון דכיון דחזר השני ותרם גלי לדעתיה הראשון והוה ליה ראשון תורם אלא מדעת וכן שני: **כשיעור.** אחד מחמשים: **ואם לאו.** כגון שתרם בעין רעה תרומת השני תרומה ולרבי עקיבא בין כך ובין כך לא הוה תרומה ומתניתין נמי מתמא קאמר הלכך רבי עקיבא היא: **לרבות שונג במזיד.** ולקמן בפרק שני (דף ח.) מפרש לה בסמוך להמיר שמור והמיר לכן [כב] (כג) זו דגבי קדשים לא קדים דהוי הקדש טעות וגבי תמורה קדים: **מתני' אלא בטמא.** יא) ימיר בהמה בבהמה [יב]: **קדשי בד"ם אינן עושין תמורה.** דגבי תמורה כתיב קרבן וקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן כדמפרש בגמרא: **אמר רבי שמעון בר'.** דסבירא ליה דקדשי בד"ם איקרי קרבן הלכך לא נפקא לן דלא עבדי תמורה אלא מהכא והלא מעשר בהמה בכלל כל הקדשים היה דעבדי תמורה דכתיב (ויקרא כז) ואם המר ימיר וגו' יא) למה יצא דכתיב בדידיה דעביד תמורה אם המר [יב] ימיר וגו' מה מעשר קרבן יחיד הוא דעושה תמורה אף כל קרבן יחיד עושה תמורה יצאו קרבנות צבור דמעשר ניתא בשופפות כדאמרינן בפרק בתרא דבכורות (דף מ:) יהיה לך [יג] ולא של שותפות: **גמ' קרבן.** ואם (כל) בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנו בר'. ולא יחליפנו וגו': ר' שמעון מפרש. מה טעם אין עושין תמורה [שהרי מעשר בכלל כל בהמה היה ולמה יצא להקיש בר'. והתניא] אי קרבן דבחיב אר אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' [שומע אני] (שומעני) אף קדשי בדק הבית יהא חייב משום שחוטי חוץ ואלו לא נקדשו להקריב עצמן אלא לדמיהן: לא קשיא. הא רבי דמוקי לקמן למה יצא מעשר לדרשא אחרינא ולא למעוטי קרבנות בדק הבית אלמא סבירא ליה דקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן ולא איצטריך קרא למעוטינהו. והא ר' שמעון דסבירא ליה דלהכי יצא מעשר למעוטינהו אלמא משום דסבירא ליה דאיקרו קרבן: ולר' לא איקרו קרבן והכתיב בר'. להאי לישנא קאמר השתא מאי ר' ומאי ר' שמעון דתנו רבנן ובו'. וללישנא אחרינא דקאמר לרבנן לא איקרי קרבן קסבר ההוא סתמא דמתני' דקתני קדשי בדק הבית אין עושין תמורה היינו רבנן מדלא אינשדיך להו קרא למעוטינהו משום דסברי דלא איקרו קרבן ור' שמעון דקאמר והלא מעשר בכלל היה דמצריך למעוטינהו ממעשר אלמא משום דקסבר דאיקרו קרבן. וקאמר ולרבנן לא איקרו קרבן והכתיב בר'. דהכל במשמע שעושין תמורה ולהאי לישנא לא קא בעי מאי ר' ומאי ר' שמעון אלא פתחיל הכרייתא דקתני תנו רבנן לא יבקר בר': אמר ר' שמעון והלא מעשר

קבר ושדה לכאן ושדה לכאן אם דרך בני הנקעה לחרוש שדותיהם ממזרח למערב עושה בית הפרס אותה שדה שנמצרת ואותה שדה שנמערב ואם לפון ודרום מורשין עושין בית הפרס אותה שדה של לפון ודרום ל' רש"י וזה הטעם ניתא לרבנן אבל מה שפירש"י לרבי אליעזר לא נהירא דפירש כל מרבע שדות שסביב בית הפרס שלו הן בית הפרס והעפר [פ] מטמאין ומאי טעמא הוא זה שאם חרשו ממזרח למערב למה יטמאו לפון ודרום ואם חרשו מצפון לדרום למה יטמאו מזרח ומערב לכן נראה לפרש רבי אליעזר אומר בית הפרס עושה בית הפרס לעולם מה שנחרש מבית הפרס לשדה אחר שאינו עשאוו בית הפרס וכן אם נחרש מאותה שדה שניה לשליש וכן מצלשית לרביעית וכן לעולם כולן עושין זה את זה בית הפרס [פא]: **מתני' ר"ע היא** [פב]דתנן השותפין שתרמו זה אחר זה ר' אליעזר אומר תרומת שניהם תרומה. דכיון דשניהם יש להם חלק בו והא דממעטינן מאתם ולא שותפין הייו לענין דכל תרומתן אינו תרומה אבל מקצת תרומתו של זה ומקצתו של זה הוי תרומה: **רבי עקיבא אומר אין תרומת שניהם תרומה.** פירש"י ואפילו של ראשון דכיון דחזר השני ותרם גלי דעתיה דלא ניחא ליה בתרומה של ראשון והוה ליה תורם שלא מדעת וכן שני [פג] לשון רש"י ולא נהירא דאין זה כמו ולא תמורה אחר תמורה דאתם הראשון תמורה והשני אינו תמורה [פד] לכך נראה לפרש כמו כן הכא דהראשון תרומה ולא השני וקשה דנפרק ג' [מ"ג] דמסכת תרומות [פה] תנן שותפין שתרמו ר"ע אומר תרומת שניהם תרומה וחכ"א אם תרם הראשון כשיעור כו' וא"כ קשיא דר"ע אדרבי עקיבא [פו] ונראה לר"י דבשמעתין מיירי כשנתנו רשות זה לזה לתרום ומשום הכי תרומת הראשון תרומה לר"ע שהרי מדעת חבירו תרם והשני אינו כלום דנתן לחבירו רשות לתרום וכבר תרם ורבי אליעזר סבר דתרומת שניהם תרומה דגלי לדעתייהו דכל חד [פז](לא) ניחא ליה בתרומת חבירו אבל אם אמר בשלא נתנו רשות זה לזה לתרום הלכך כל חד לדעתיה דנפשיה תרם חלקו לפיכך תרומת שניהן תרומה מקצת:

שלש שדות של שתי מענות. פירש"י אותה שדה שהיה בה קבר ושדה לכאן ושדה לכאן אם דרך בני הנקעה לחרוש שדותיהם ממזרח למערב עושה בית הפרס אותה שדה שנמצרת ואותה שדה שנמערב ואם לפון ודרום מורשין עושין בית הפרס אותו של דרום ששם גלגלה המחריסה את עפר בית הפרס והעצמות אבל לא לאחרב רוחות שתין דרך לחרוש שתי וערב. ואומן שתי שדות גופייהו לא הוו כולהו בית הפרס אלא שיעור שתי מענות מענה לזו ומענה לזו אבל אותה שדה שהקבר בה טמאה כולה אלא ידענן באיזה מקום ממנה היה הקבר ומשום הכי עושה [ט] אלא מענה לכל צד דשמא לאחד לבי[י] לאשה היה הקבר ומשם הלך [יא] לאותה שדה חבירתה אלא מענה דזה הוא שיעור חריסת הקבר דכך שיערו חכמים דאלא מענה לאויות העצמות להתגלגל ע"י המחריסה: **תרומה שניסס תרומה.** שהרי לשניהם חלק כו [יב]: **אין תרומה שניסס תרומה.** ואפילו של ראשון דכיון דחזר השני ותרם גלי לדעתיה הראשון והוה ליה ראשון תורם אלא מדעת וכן שני: **כשיעור.** אחד מחמשים: **ואם לאו.** כגון שתרם בעין רעה תרומת השני תרומה ולרבי עקיבא בין כך ובין כך לא הוה תרומה ומתניתין נמי מתמא קאמר הלכך רבי עקיבא היא: **לרבות שונג במזיד.** ולקמן בפרק שני (דף ח.) מפרש לה בסמוך להמיר שמור והמיר לכן [כב] (כג) זו דגבי קדשים לא קדים דהוי הקדש טעות וגבי תמורה קדים: **מתני' אלא בטמא.** יא) ימיר בהמה בבהמה [יב]: **קדשי בד"ם אינן עושין תמורה.** דגבי תמורה כתיב קרבן וקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן כדמפרש בגמרא: **אמר רבי שמעון בר'.** דסבירא ליה דקדשי בד"ם איקרי קרבן הלכך לא נפקא לן דלא עבדי תמורה אלא מהכא והלא מעשר בהמה בכלל כל הקדשים היה דעבדי תמורה דכתיב (ויקרא כז) ואם המר ימיר וגו' יא) למה יצא דכתיב בדידיה דעביד תמורה אם המר [יב] ימיר וגו' מה מעשר קרבן יחיד הוא דעושה תמורה אף כל קרבן יחיד עושה תמורה יצאו קרבנות צבור דמעשר ניתא בשופפות כדאמרינן בפרק בתרא דבכורות (דף מ:) יהיה לך [יג] ולא של שותפות: **גמ' קרבן.** ואם (כל) בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנו בר'. ולא יחליפנו וגו': ר' שמעון מפרש. מה טעם אין עושין תמורה [שהרי מעשר בכלל כל בהמה היה ולמה יצא להקיש בר'. והתניא] אי קרבן דבחיב אר אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' [שומע אני] (שומעני) אף קדשי בדק הבית יהא חייב משום שחוטי חוץ ואלו לא נקדשו להקריב עצמן אלא לדמיהן: לא קשיא. הא רבי דמוקי לקמן למה יצא מעשר לדרשא אחרינא ולא למעוטי קרבנות בדק הבית אלמא סבירא ליה דקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן ולא איצטריך קרא למעוטינהו. והא ר' שמעון דסבירא ליה דלהכי יצא מעשר למעוטינהו אלמא משום דסבירא ליה דאיקרו קרבן: ולר' לא איקרו קרבן והכתיב בר'. להאי לישנא קאמר השתא מאי ר' ומאי ר' שמעון דתנו רבנן ובו'. וללישנא אחרינא דקאמר לרבנן לא איקרי קרבן קסבר ההוא סתמא דמתני' דקתני קדשי בדק הבית אין עושין תמורה היינו רבנן מדלא אינשדיך להו קרא למעוטינהו משום דסברי דלא איקרו קרבן ור' שמעון דקאמר והלא מעשר בכלל היה דמצריך למעוטינהו ממעשר אלמא משום דקסבר דאיקרו קרבן. וקאמר ולרבנן לא איקרו קרבן והכתיב בר'. דהכל במשמע שעושין תמורה ולהאי לישנא לא קא בעי מאי ר' ומאי ר' שמעון אלא פתחיל הכרייתא דקתני תנו רבנן לא יבקר בר': אמר ר' שמעון והלא מעשר

מסורת הש"ס

א) תוספתא דתהלים רפי"ז תהלים פי"ז מ"א ע"ש ומ"ק ה:), ב) [לפי פי' תוס' ד"ה ר"ש משמע דגרס דמנין וכ"כ התוי"ט], ג) [מתומות פ"ב מ"ג וע' ר"ש], ד) [לקמן ח.], ה) [ע' תוס' לעיל ב. ד"ה הא נוסף קשיא ותוס' מולין ב. ד"ה המם], ו) [לקמן לח.: ע"ש], ז) [לעיל ב:], ח) [לקמן לח. ריש טרפין קרבנות בדק בית ופי' תוי"ט], ט) לעיל ו: נכתים קיג: יומא סב:, י) נ"ל עושה, כ) מכ' נ"ק, ל) [ויקרא כז], מ) [נ"ל ימירנו], נ) [נמצדנר יח], ס) [תו"ש תחרי פרסה יז], ע) וקרבן נ"ק, פ) נ"ל דמנין וכ"ה התוי"ט], צ) [לפי פי' ר"י לא נרסינן כגמ' דתנן אלא דמנין. רש"ק ד"ה ע"ש. ק) נ"ק מ"ג.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא שלא שדות וכו' ומשום הכי עושה בית הפרס אלא מענה: (ב) ד"ה לרבות וכו' והמיר לכן דומה גבי קדשים: (ג) ד"ה לא קרבן וכו' מילתא היא הפ"ד ותמ"ב מ"ה הא ר"ש דס"ל קדשי בדק וכו' איקרי דס"ל לר"ש במתני' דאיקרו קרבן כנ"ל והכ"מ:

רבינו גרשום

ג' שדות אם הייתה טומאה באמצעית כשיעור ב' מענות חוץ משדה האמצעית אלא מענה מיכן ומלא מענה מיכן (בשל) [בשדה] התיצונות הוי בית הפרס ולא רצה לומר ה' שדות כלומר דלכל ד' רוחות של אותו שדה (מאה אמה) (מלא מענה) ליהוי בית הפרס אלא ב' מענות מענה מיכן ומענה מיכן והיינו טעמ' [משום דדרך חרישה נקט] ואין אדם עשוי לחרוש שדהו שתי וערב: מלא מענה מאה אמה. היינו בית ארכעת אמה דמאה על (חמשים) [מאה] היינו מקום זריעה ד' אמין דילפינן מחצר המשכן דבמאה על חמשים הוו בית אמתים (ר' יוסי אומר חמשה) ובעמא דר' יוסי לא איחסרים לן: ולא תרומה אחר תרומה. ראין תורמין ב' תרומות [גדולה] מכרי אחר: [השותפין שתרמו זה אחר זה. מכרי אחר]: ר' אליעזר אומר] תרומת שניהם תרומה. [משום] דכל אחר תורם (לחלקו) [לדעתו]. [ר' יוסי אומר] אם תרם הראשון כשיעור שאמרו חכמים עין יפה תורם אחר מארבעים. בינוני אחד מחמשים עין רעה אחד מששים: אין תרומת השני תרומה. שכבר פטרו הראשון: שלא נאמר תמורה אלא בבהמה. כדכתב ואם בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן לה' כל אשר יתן ממנו בר'. ולא יחליפנו וגו': ר' שמעון מפרש. מה טעם אין עושין תמורה [שהרי מעשר בכלל כל בהמה היה ולמה יצא להקיש בר'. והתניא] אי קרבן דבחיב אר אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' [שומע אני] (שומעני) אף קדשי בדק הבית יהא חייב משום שחוטי חוץ ואלו לא נקדשו להקריב עצמן אלא לדמיהן: לא קשיא. הא רבי דמוקי לקמן למה יצא מעשר לדרשא אחרינא ולא למעוטי קרבנות בדק הבית אלמא סבירא ליה דקדשי בדק הבית לא איקרו קרבן ולא איצטריך קרא למעוטינהו. והא ר' שמעון דסבירא ליה דלהכי יצא מעשר למעוטינהו אלמא משום דסבירא ליה דאיקרו קרבן. ולר' לא איקרו קרבן והכתיב בר'. להאי לישנא קאמר השתא מאי ר' ומאי ר' שמעון דתנו רבנן ובו'. וללישנא אחרינא דקאמר לרבנן לא איקרי קרבן קסבר ההוא סתמא דמתני' דקתני קדשי בדק הבית אין עושין תמורה היינו רבנן מדלא אינשדיך להו קרא למעוטינהו משום דסברי דלא איקרו קרבן ור' שמעון דקאמר והלא מעשר בכלל היה דמצריך למעוטינהו ממעשר אלמא משום דקסבר דאיקרו קרבן. וקאמר ולרבנן לא איקרו קרבן והכתיב בר'. דהכל במשמע שעושין תמורה ולהאי לישנא לא קא בעי מאי ר' ומאי ר' שמעון אלא פתחיל הכרייתא דקתני תנו רבנן לא יבקר בר': אמר ר' שמעון והלא מעשר

עין משפט נר מצוה

קיח א מיי' פ"י מהל' טומאת מת ס"ל:
קיט ב מיי' פ"ד מהל' תרומות הל"י:
קכ ג מיי' פ"ח מהל' תמורה הל"א:
קכא ד מיי' שם הל"א והלכה יב:
קכב ה מיי' שם הל"י וס"ז מהל' ערכין הלכה ז:
קכג ו מיי' פי"ח מהל' מעה"ק הל"י:

תורה אור השלם

1. לא יְחַלֵּלוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרַע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאִם הָמֵר יָמִיר בְּהֵמָה בְּבְהֵמָה וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ: ויקרא כז י
2. וְאִם בְּהֵמָה אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָּן לַיי כֹּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיי יִהְיֶה קֹדֶשׁ. ויקרא כז ט
3. וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֱבִיאוּ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַיי לִפְנֵי מִשְׁכַּן יי דָּם יֵחָשֵׁב לָאִישׁ ההוא הַהוּא דָּם שָׁפָךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹ: ויקרא יז ד
4. וְקָרַב אֶת קָרְבָּן יי אִשֶּׁה אֲשֶׁר בָּקָר כָּלִי זָכָר אֶצְעָרָה וְגָמִיד טְבֵעַת בְּגִיל רְבוּעָה לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיהוּ לִפְנֵי יי: במדבר לא נ
5. לֹא יַבְקֵר בֵּין טוֹב לְרָע וְלֹא יָמִירֶנּוּ וְאִם הָמֵר יָמִירֶנּוּ וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: ויקרא כז לג

הגהות הגר"א

(א) נב' כדתנינן. נ"ל כדתנן: [ב] רש"י ד"ה לרבות. ז' לכך נראה כו'. וכ"כ בתוס' בתרומות להדיא רק שנאלפו התנאים וכ"כ שם בר"ש ומתוכן קושית תוס':

שיטה מקובצת

א) אמה כדהגן התורש את הקבר הרי זה עושה בית הפרס עד כמה הוא עושה מלא מענה מאה אמה בית ארבע סאין ר' יוסי אומר חמשה: ב) הקבר הרי זה עושה בית הפרס מלא מענה וכמה מלא מענה ק' אמה: ג) הוא עושה תמורה ולא: ד) כמדבר. עי' תוס' לעיל (דף ב' ע"א): ה) ימיר היחיד עושה: ו) ר"ש והלא חיבת והרי נמחק: ז) יצא להקיש אליו לומר: ח) מעשר קדשי מזבח יצאו קדשי בדק הבית: ט) יחיד ומשמע קרבן: י) כ"ה ודבר שבא תובה ת"ל: יא) ר"ש והלא מעטר חיבת והרי נמחק: יב) שאינו בא בשותפות: יג) מתורשין עושה בית: יד) הלך לתוך שדה חבירו מלא: טו) בו יכל אחד תורם בשביל עצמו הס"ד: טז) חיבת זו נמחק: יז) בהמה ואם הבר ימיר: יח) וגר' ולמה יצא: יט) דקתני ת"ל קרבן: כ) או קרבן משום: כא) מטמאין וסאי אות ג' נמחק: כב) הפרס ורבנן סברי דאין יכול לעשות אלא ב' שדות הסמוכות לו שחורשין מפנו לתוכם והם לא יעשו אחרים ואפ' הן עצמן לא יעשו אלא מאה אמה לכל אחד וס"ה דמירי בשדה שנאבד בה קבר ונחרש ממנו לתוכו ולכך עושה בית הפרס מאה אמה חצבה לו לפי שכל השדה ספק אבל נחרש בו קבר יודע אינו עושה בית הפרס: כג) חיבות לשון רש"י נמחק: כד) דמס'

שיטה מקובצת

תרומות נרסינן השותפין תיבת תגן ל"ש: כה) עקיבא וכן משמע בירושלמי דלר"ע תרומת כל אחד וצ"ע תרומת כל אחד בשדה אחד לא חלה התרומה אלא על חלקו ופר"י דהתם שלא נתן רשות זה לזה לכך כל אחד תורם לעצמו אבל הכא שנתנו רשות זה לזה ר' אליעזר סבר תרומת שניהם תרומה דכיון דתרסו שניהם נגלו דעתייהו שנבטלו רשות ולר"ע כו' ורבנן אמרי אי הרם כשיעור אין השגיה כלום אי הרם פחות או יותר גלי בדעתא דלא בשביל חבירו הרם (אבל) קשה דרשא (ראחס ולא) שותפין בפס' (קדושין) דהא לכ"ע (הוי תרומה) בשביל עצמו כדאוקימנא ואפ' (ובינו דהאי דרשא) למעשה (אבל להלכה) הוי תרומה:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com